

tionem etiam, quæ & Alexandri Aphrodisiensis est, sequun-
tur Dd. Academiæ Venetæ in I. Top. cap. XIV. p. 27. b. ita
quidem, ut de iis potissimum Syllogismis κατὰ μετάληψιν ser-
monem esse judicent, qui δὲ ὁμολογίας, aut ex concessione vel
conventionem aliquid concludunt; δὲ συνθήκης ὁμολογούμενοι. I.
Prior. XLIV. §. 1.

VI. Est autem Syllogismus κατὰ μετάληψιν, quando
non quidem principalis quæstio, utpote vel minus nota, vel
probatu difficilior, per Syllogismum inferitur, sed alia quæ-
dam magis nota & probatu facilior, à qua tamen pendet
principalis quæstionis confirmatio, ita, ut si illa fuerit pro-
bata, altera hæc etiam, nempe principalis quæstio, probata esse
censeatur. Benè Planerus Quæst. in I. Prior. p. 197. 198. Syl-
logismum κατὰ μετάληψιν Aristoteles ita definit, quod sit, qui non
concludat à principio propositum, sed aliud assumat, & inde pro-
bet, quod ab initio est propositum. In hac ergo specie Syllogismo-
rum id, quod probatur, est extra complexum Syllogismi, sed pro
probato & demonstrato habetur, quia aliud quiddam, quod cum
proposito principali connexionem habet, probatum est scilicet & de-
monstratum. Quædam enim sunt naturæ duriora & improbabilio-
ra; illa transferuntur ad propositiones notiores & probabiliores per
μετάληψιν, quibus probatis syllogismò, etiam id, quod durum est,
ex hypothesi probatum esse censetur. Hanc per μετάληψιν transi-
tionem ab improbabilioribus ad probabiliora, Græci μεταβιβασμὸν vo-
cant; cujus meminit Aristoteles libr. I. Ethicorum ad Eudemum.
Unde aded Syllogismus κατὰ μετάληψιν duo complectitur: 1.
τὸ μεταλαμβάνεμενον, sive quæstionem minus principalem, Syllo-
gismò δεικνύον inferendam. 2. τὸ ἐξ ἀρχῆς, quæstionem prin-
cipalem, atque id, quod ab initio probandum erat propositum,
quod I. Topic. XIII. §. II, τὸ προκειμένον appellatur. Vid. I. Prior.
Anal. XXIII. §. 12.

VII. Quandoquidem autem τὸ μεταλαμβάνεμενον δεικνύον
est probandum, oportet probationem ejus secundum aliquam
trium figurarum syllogisticarum institui. Id quod ex I. Prior.
XXIII. docet Zacharias Vrsinus in h. l. p. 62. docens, ideo
Syllogis-